

(המשך מעמוד 49)

אשרוב, בנימין, הגיע השבוע לחדשות הפלילים. מישטרת הרצליה, אשר הגיעה לביתו השכם בבוקר כדי לחפש סמים, גילתה במגירה שמונה ציורים מגולגלים. חלק מהם זוהה כציורים יקרי-ערך, שגנב נבו מבעלת-גלריה במלון הילטון ב-1977. שוויין של תמונות אלה, אשר לא שימ' שו לקישוט הסלון של אשרוב, הוא יותר ממיליון לירות. בביתו נמצאו גם דולרים, החשודים כמוזיפים, ושעונים וכדורי אדור לן - הסם שביגללו באו השוטרים. בני בעל מיסעדות-הגנים השחף בהרצ' ליה-פיתוח, טען כי התמונות ניתנו לו בחלקן עלידי הציירים, ואת היתר קנה מתיר במלון טיראן. לדבריו שלם 2,000 לירות עבור כל תמונה. השופט, דויד בריאופיר, ציונה, אחרי שמיעת סניגורו של בני, עורר-הדין משה ישראלי, להא' ריך את מעצרו בחמישה ימים בלבד. בניתים נגמרו חמשת ימיה-מעצר ובני, שהוא גם טבח במיסעדתו, חזר מבית המעצר למיטבה.

ידו בכל

האיש שהחף את אשתו המתין לגורי הדין, ניצח הזדמנות ואנס סטודנטית

השכנים, ששמעו צעקות אשה בוקעות מדירת מגורים בסירת הכרמל, מיהרו לק' רוא למישטרה. השוטרים, שהגיעו מייד למקום, ניסו לפרוץ את הדלת. אחרי דקות ספורות נפתחה הדלת והשוטרים ראו מולם אשה בשנות השלושים, מוכה וחבולה. ה' אשה סיפרה להם כי מזה זמן רב מכה אותה בעלה. היא נמלטה ממנו אל המעון לנשים מוכות בחיפה, אך הבעל, גילה את מקום מחביאה, חטף אותה מהמיקלט והחזירה לדירתם. שם היכה אותה מכות רצח, כנקמה על שברחה, וקיים איתה יחסים בניגוד לרצונה. כאשר התדפקו השוטרים על דלת הבית נמלט משם הבעל הנעל בתחוננו. השוטרים ערכו סריקות בקרבת מקום, אך לא מצאו אותה. הם חשבו כי לא עלה בידו להתרחק, שכן היה לבוש בתחוננים. ה' שוטרים החליטו לארוב לו ליד הבית. כאשר הובא אל תחנת המישטרה, לחקי' רה, הצליח שוב להימלט. במקום התפתח מירדף מרתק, ותוך זמן קצר הצליחו ה' שוטרים לתפסו בשנית. מלון זול. זה אירע לפני שלושה חר' דשים. מישטרת חיפה, המטפלת בעירנות בבעיית הנשים המוכות בחיפה, החליטה להשלים את חיק החקירה במהירות. ואכן, האיש הובא לדין לפני כחודש. ביצוע גזר-הדין נידחה עד לפני שבר' עיים. הבעל המכה השתחרר עד לתחילת ריצוי העונש. למרות שהמישטרה ביקשה להשאירו בכלא.

ביום שיחוררו פגש האיש בתחנת האר' טובוסים המרכזית בסטודנטית צעירה מטבריה. שאיחרה את האוטובוס האחרון לעירה, עוברי-אורח היפנו את הבחורה לאכסניית-ינוער, ליד סירת-הכרמל. העציר המשוחרר הציע לסטודנטית עז' רה. הוא לקח אותה לאכסניה, אך שם התברר כי אין בה מיטה פנויה. אז הציע לה שיסעו יחדיו במנית אל מכוניתו, ומשם יקח אותה לחפש מלון זול. השניים נסעו במנית לנווה-שאנן, שם חנתה מכוניתו של מעבידו. לעציר ה' משוחרר היו מפתחות. הוא התניע את ה' מכונית של מעבידו והסיע את הסטודנטית למקום מבודד ליד קרית-ים. שם עצר את המכונית והוציא מתא המיטען מפתח ברגים גדול. הוא איים על הסטודנטית כי אם לא תשכב איתו יפגע בה, ומשלא נכנעה לאיר' מיו ניסה לאנסה בכוח. היא התנגדה, ואז ביצעה בה מעשה מגונה.

ישיבה ממושכת. באותה עת גילה מעבידו של האנס כי מכוניתו נגנבה. הוא התלונן במישטרת חיפה ואף חיפש את המכונית בכוחות עצמו. הבה, לפתע נתקל במכוניתו וראה בתוכה את העובד שלו עם בחורה, שנראתה נפחדת מאד. כאשר הגיע בעל המכונית למישטרה, כדי לבטל את התלונה, ישיבה בחדר הסמוך הסטודנטית, שבאה להתלונן על האונס. השוטרים גילו את הקשר בין האונס לבין הכאת האשה, ופתחו במצוד אחרי החשוד. למחרת הסגר עצמה האיש ליד המיש' (המשך בעמוד 56)

ה' צועניה" שהגישה

משקאוח בליסעדה

התכפרה ונתחילה

לחסל חשבונות

וקחים דלעת. לא חותכים, או מטגנים אותה, או מוסיפים פלפל ר' מלח. לא מבשלים עם צימוקים. תולים אותה במהיפך, לייבוש. אחרי כמה ימים מתחילים לצייר עליה. התוצאה: פרצופו הלא-חביב של האיש שישב במיסעדה, בכיסא האחרון משמאל, לפני שנתיים.

"חיסול החשבונות התחיל", אומרת אי' לגה דויד-סדומי, שתערוכת הדלעות שלה מוצגת בימים אלה. "לדלעת יש עיניים ענקיות, מוכרחים להיזכר במישהו ש' מכירים. יצור חי, שכן, אהבה, שונא. כשהן נפתחות, יש גרעינים וריח של בשר חי. זה כן-אדם."

ציירת היא היתה תמיד. בביתה יש בובות העשויות בקבוקי קוקה-קולה, ריי שומים על מגירות שולחן. "אני מציירת על כל דבר שעומד. כשראיתי עמוד חש' מל, ציירתי עליו. כשראיתי את הדלעת והרחתי אותה, התלהבתי. אחר כך נוצר בינינו קשר, בשל הרצון העז לצייר. דבקתי בדלעות שלי. כבר קראו לי דלעת קלאוואסה."

בשלוש השנים האחרונות היתה מלצרית בחצר שיפו. היא ושייקה, בעלה, קנו חורבה ליד המיגדלור בעיר המושפצת. הם החליטו לשפצה לבד. אילנה החליטה לעבוד כמלצרית ולהרוויח את הכסף ה' דרוש לבנייה. "הייתי מלצרית מעולה. נתתי שירות מעולה בכל מחיר. ראו אותי אלפי אנשים, הם לא ידעו מי אני ומה אני. אבל זה לא משנה. הוא הלקח ואני המלצרית. אבל זו אינה סיבה להתנגד אלי לא כאל כן-אדם. הם היו קוראים לי, בואי הנני, או מוחאים כף. אבל זה הרגיו אותי הייתי מעירה להם. יש בי

המגדלור

חמש שנים חלמה על הבית שלי המגדלור. שלוש שנים עבדה כמלצרית, כדי לממן את שיפוץ. עכשיו היא מאושרת. "בלי ים אני לא יכולה לנשום, אני נושמת לפי קצב הגליט", אומרת אילנה במירפסת.

ראש דלעת

"אנחנו נשואים כבר 11 שנה. ביחד אנחנו כ-15 שנה. תמיד היינו ביחד. לא נפרדנו אפילו ליום אחד. מלבד בזמן ה' מילהמה. נפגשנו בצבא. נדמה לי שזה הדבר הראשון שראיתי כשבאתי לבסיס. לא כליכך מצא חן בעיני, אבל אחרי-כך... אני בעצם לא אהבת לספר על זה. זה לא חשוב לעבודה שלי, ואולי בעצם כן..."

האהבה לחיות

הובילה לצימחונות

א ילנה בת צנ. נולדה ברומניה. את שם מישפחה הראשון, דויד, היא שומרת. תווי הפנים שלה נראים ספרדיים, אכסטיים. שערה שחור, ארוך. עצמות הלחיים בולטות, שפתיים מלאות, לסת גלם ממה שעבר עלי". שייקה היה מלווה אותה למיסעדה. הוא היה מגיע בשעות הערב ונשאר עד הסגירה. כשהיה קורה משהו - שמח, מביך או עצוב - הייתה מעיפה מבט לעברו.

הייתי צריכה הרבה כוחות נפשיים בשביל העבודה. במעט הערבים שהוא לא היה שם, היה לי הרבה יותר קשה. כשהיה לי קשה מאד, די היה שהסתכלתי לעברו ואז הוקל לי. מוכרת הפרחים זו אני", אומרת אי' לנה. שציירה את התמונה לפני כמה שנים. היא בעצם מוכרת את עצמה. לא כזונה, אלא כאדם. אדם רגיש מכניס נשמה בכל מה שהוא עושה. גם כשאני מגישה צלחות אני נותנת את כולי".

פיכפוני

החתול הסיאמי בן ה-10, קנאי מאוד. כשבאים אורחים לא קוראים כמו נחשי צפע צעירים, שמחיות וחחולים סוגרים אותו בבית שלא יזיק להם. בתמונה על הקיר: "הליצן", תמונה שאותה חזרה וציירה אילנה פעמים רבות.

שלוש שנים עבדה, ללא יום חופשי. לא ציירה, לא פיסלה. רק כתבה שירים. לא לפירסום עדיין", היא אומרת במבור כה. הכינה הרבה סיפורים. "הרבה חומר גלם ממה שעבר עלי". שייקה היה מלווה אותה למיסעדה. הוא היה מגיע בשעות הערב ונשאר עד הסגירה. כשהיה קורה משהו - שמח, מביך או עצוב - הייתה מעיפה מבט לעברו. "הייתי צריכה הרבה כוחות נפשיים בשביל העבודה. במעט הערבים שהוא לא היה שם, היה לי הרבה יותר קשה. כשהיה לי קשה מאד, די היה שהסתכלתי לעברו ואז הוקל לי.

